

SANDIKTAKİ FOTOĞRAF

SEMA AKTAŞ

1. Baskı - Beyaz Balina Yayınları, İstanbul 2026

SANDIKTAKİ FOTOĞRAF

SEMA AKTAŞ

ISBN: 978-605-188-833-0

© Bu kitabın tüm yayın hakları Beyaz Balina Yayınları'na aittir.

Yayın yönetmeni: Bülent Oktay
Editör: Sezer Ün
Resimleyen: Emel Atar
Kapak ve sayfa tasarımı: Adem Şenel

Baskı-Cilt: Özlem Matbaacılık ve Reklamcılık Ltd. Şti.
Litros Yolu 2. Matbaacılar Sit.
A Blok Bodrum Kat No: 1BA11
Topkapı/İSTANBUL
www.ozlemmatbaa.com.tr
Sertifika No: 45257

Beyaz Balina Yayın Sanat Dağıtım Paz. San. ve Tic. Ltd. Şirketi

Ömerli Mah. Harmantepe Cad. No: 17 Kat: 4
Arnavutköy / İstanbul

Tel: 0212 544 41 41 / Faks: 0212 544 66 70

Yayınevi Sertifika No: 49238 info@beyazbalina.com.tr

SANDIKTAKİ FOTOĞRAF

SEMA AKTAŞ

Kesimleyen: Emel Atar

Merhaba, ben Sema Aktaş. 1985 Sivas doğumluyum. Lise öğrenimimi tamamlayana kadar Sivas'ta yaşadım. 2004 yılında Hacettepe Üniversitesi Sınıf Öğretmenliği Ana Bilim Dalını kazandım. 2008 yılında mesleğimi icra etmek üzere Van'a atandım ve o tarihten bu yana Van'da yaşıyorum.

Uluslararası geçerliliği olan Çocuklar İçin Felsefe (P4C) eğitmeni eğitimi aldım. Öğrencilerim ile felsefe etkinlikleri gerçekleştiriyorum. Beş yıldır aktif olarak çocuk öyküleri yazıyorum. "Uçtu Uçtu Paraşüt Kuyruk Uçtu" adlı masalım Millî Eğitim Bakanlığı tarafından Seçme Masallar serisinde e-kitap olarak yayımlandı.

Çocuklar için yazmaya ve yazarlık atölyelerine katılmaya devam ediyorum.

Sevginin dilini çözebilenlere...

Gizemli Sandık

Can sıkıntısı, insanın içindeki merakı körükler. Bunu, annemin işi nedeniyle eve geç geldiği bazı günlerdeki birkaç saatlik yalnızlığımdan biliyorum.

Kitap okursun, müzik dinlersin, ders çalışırsın ama hâlâ yapmadığın, eksik bıraktığın bir şey varmış gibi gelir. Kendini yeni bir şey yapmak zorunda hissedersin.

O gün annemin işi (bunlar seminer veya toplantı olur genellikle) yine uzamıştı. Evde yalnızdım. Ne müzik dinlemek istiyordum ne kitap okumak ne de deney yapmak. Deney dediğim de evde yapılan, sıcak soğuk etkisinde balonun durumu ya da karbonat-sirke karışımının tepkimesi gibi basit şeylerdi aslında.

Evin on bir metre uzunluğundaki koridorunda turlamaya başladım. Bir yandan da hayatımın film

şeridi gibi sergilendiği duvardaki fotoğraflara bakıyordum. İlk adımım, ilk yaş günüm, ilk yüzüşüm, okula başlayışım diye uzayıp gidiyordu. Sonra aneme sorduğum sorulardan biri geldi aklıma: “Fotoğraf çekmeyi bu kadar seven bir insanın neden kendi çocukluğundan bir tanecik fotoğrafı olmaz?” Annemin her defasında sorularımı cevapsız bıraktığı... Konuyu değiştirmek için çabalayışı...

Bu düşünceler içinde volta atmayı bırakıp annemin odasına girdim. Oda; koyu gri duvarı, ceviz ağacından gardırop ve gardıropla aynı tonlardaki yatak örtüsüyle insanın yaşam enerjisini emen bir yerdi. Gardırobun tam karşısındaki çalışma masasında her şey yerli yerindeydi. Kalemler kalemlikteydi, notluklar boy sırasına göre sıralanmıştı, çalışma sayfaları derli topluydu. Neşe, sevinç buraya ait değildi. En azından odanın bende bıraktığı etki buydu. Normalde buraya girmeyi tercih etmem ama sanırım o gün ruh hâlim buna çok müsaitti.

Dolabın kapaklarını ağır ağır açtım. Elbiseleri askılarıyla beraber yatağın üzerine koydum. Birbirine benzeyen klasik takım elbiseler... Sadece lacivert, füme, siyah elbiselerdi bunlar. Her gün işe

yani üniversiteye saçını aynı şekilde topuz yapıp, birbirine benzer bu kıyafetleri giyerek gitmek annem için bir prensip meselesiydi. Onun hafta sonları giydiği tişörtlerini ve pantolonlarını çıkarıp, bir kombin yapıp üzerime geçirdim. Üzerimde bol duran kıyafetlerle kendimi annemin gençlik yıllarındaki gibi hayal etmeye çalıştım ama olmadı. Çünkü annemin gençliğini de çocukluğunu da bilmiyorum. Ne zaman sorsam annem yine bir yolunu bulup başka bir meseleyi anlatırdı.

“Acaba benden sakladığı bir şey mi var?”

Kıyafetleri asarken dolabın üst bölümündeki rengârenk bir parça dikkatimi çekti. Deri bir kemere benziyordu. Hafifçe çektim ama gelmedi. Biraz daha hızlı çektim, yine olmadı. Tüm gücümle çekince kendimi annemin çalışma masasının önünde, yerde buldum. Ne olduğunu anlamaya fırsat bulamadan yanıma bir sandık düşüverdi. Elimdekine baktım. Daha önce görmediğim bir çantaydı. Üzeri nakışlı, yumuşacık derisi olan çantayı kenara bırakıp yere düşen sandığı elime aldım. Sandık derken dolabın içindeki bölmeye sığan ahşap bir kutuydu aslında ama şekli ve üzerindeki

oymalarıyla âdeta küçük bir sandık duruyordu kucağında.

Sandık yere düştüğünde biraz ses çıktı tabii. Büyük bir gürültü değildi ama alt komşumuz Ayla Hanım kesinlikle duymuştur. Beni gördüğü anda bu sesin nedenini mutlaka soracaktı. Bundan adım gibi emindim.

Bir sandığa bir gardıroba baktım. Sandık da aynı gardırop gibi ceviz ağacından yapılmıştı. Gardırobun kapaklarındaki oymaların aynısı sandığın kapağında da vardı. Kapağı açmaya çalıştım, olmadı. Kilitliydi ama görünürde ne bir kilit yuvası ne de bir anahtar vardı. “Nasıl bir mekanizması var ki?” diye düşünürken bir yandan da sandığın kenarlarını, köşelerini kontrol ettim.

Merakım giderek artıyordu. Kapağı sağa sola çevirmeyi denedim, azıcık oynamadı bile. Belki otomatik açılır, diye düşündüm. Bu yüzden kapağın altında iki parmak kalınlığında olan şeritlerin her bir parçasına bastım. Yine açılmadı. “*Vay canına! Bu sandığın gizemi nedir? Neden açılmıyor?*” soruları eşliğinde sandığı kurcalıyordum ki sol üst köşeden küçük bir parçanın hareket ettiğini fark

ettim. O parçayı çekince içindeki oyuktan minicik bir anahtar düştü.

Şimdi, sırada bu minik anahtarın yuvasını bulmak vardı. Dedektif misali sandığın her bir milimine dikkatle, usulca dokundum. Ne kadar zaman geçti bilmiyorum. Sonunda hareket eden bir parça daha buldum. Parçayı çıkardığımda yanılmadığımı anladım. Bir heves, anahtarı yuvaya koyup çevirmemle bir tık sesi duydum. Ardından ikinci tık sesi eşliğinde kapağı açtım.

Hızla ayağa kalkıp, *“Açtım, açtım,”* diye yerimde zıplarken, *“İçinde ne var acaba?”* sorusu bir su damlası misali şıp diye aklıma düştü. Sandığı açmaya öyle odaklanmıştım ki içinde ne olabileceğini düşünmemiştim. Aslında sandığı açmamalıydım. Bir yanım, *“Sandığı kapatıp yerine kaldır,”* derken diğer yanım, *“Deli olma. İçinde ne olabilir ki? Gizli bir hazine mi?”* diye üsteliyordu. Göz ucuyla sandığa bakarken yavaşça eğildim.

Kapağı açtığımda keskin bir koku karşıladı beni. Küf kokusu sinmişti sandığa. Belli ki sandık uzunca bir süredir açılmamıştı. İçinde bir fotoğraf vardı. Sadece bir fotoğraf! Bu sararmış fotoğrafta,

üzerinde çiçekli elbiseleri olan iki kız çocuğu vardı. Dantel boyun bağları kurdele ile bağlanmıştı. Saçı uzun olan kızın diğer kızın boynuna kollarını doladığı, mutlu iki kız çocuğu fotoğrafı... Masal kitaplarındaki çocukları andırıyorlardı. Ev değildi sanki burası, okul olabilirdi. Kim olduklarını bilmiyordum ama tahmin edebiliyordum. İyi de bu fotoğraf neden sandığın içindeydi? Annem neden saklıyordu bu fotoğrafı? Kafam allak bullak olmuş bir hâldeyken üçüncü bir tık sesi duydum. Bu seferki sandıktan değil, evin kapısından gelmişti.

“Eyvah!” diye haykırdım, tabii içimden. Her şeyi yerine apar topar koydum.

“Rengin!” diye seslendi annem, sesi yorgundu.

Tişörtüm terden sırılsıklamdı. Suçüstü yakalanmıştım ama bir sorun yokmuş gibi sırtarak annemi karşıladım. Öylesine yorgundu ki ne hâlde olduğumu bile fark etmeden odasına geçti.

Derin bir “Oh!” çektim.

